

POARTA SĂRUTULUI - DIALOGURI PENTRU ORCHESTRĂ - a patra piesă a ciclului Brâncuși (1965)

„Față de caracterul lapidar, viguros, cu care ne-a obișnuit până acum muzica lui Olah – directă prin excelență, chiar când antrenează o exprimare aparent alambicată - de astădată suntem purtați în lumea unui lirism întrucâtva abscons, cu sonorități fin irizate, evocând (- desigur cu mijloace strict contemporane -) un fel de neo-impresionism.” (Alfred Hoffman – extras din articolul *“Primele concerte la Radioteleviziune”*, în *România Liberă*, București, 31.X.1967)

„*Poarta Sărutului (Dialoguri pentru orchestră)*”, /.../ propune /.../ o transmutație estetică în sfera arhitecturală, care din momentul când sub aspect „programatic” nu presupune o „reprezentare muzicală a ansamblurilor sculpturale” devine doar un pretext sugestiv pentru o muzică ce țintește spre zona serenității simbolice, a filtrărilor pure de liniști ca acelea ale geniului lui Brâncuși. Și muzica lui Olah tocmai aceasta vrea, să împrumute din arta lui Brâncuși, evoluând în exprimări sonore condensate, eliptice, sacadate, frânte în melisme și fiorituri desenate asemănător încrustărilor de figuri pe *Poartă*, sudate toate într-un continuu dialog fantezist de culori instrumentale, de transparente folclorice sublimite. În aceasta constă deci paralela muzicii cu opera monumentală de la Tg. Jiu, care implică totodată o detașare de modelul sculptural, situând-o într-o altă zonă a categoriilor estetice, păstrând din modelul inițial echilibrul extatic, austeritatea./.../ Este vizibil aici un talent, o chemare, un lirism, despre ale căror izvoare e greu să nu se intuiască că sunt folclorice.” (Iancu Dumitrescu – „*T.Olah – I. Conta*”, în *Luceafărul*, București, 28.X.1967)

„O muzică în care se simbolizează zămisirea „Porții”, în care de la o simplă melodie totul se dimensionează, se acumulează, apoi se revine la firul melodic transfigurat, o muzică în care Olah se impune din nou ca un compozitor în plină maturitate, stăpân pe însuflețirea planurilor sonore, tinzând spre esențializare.” (Smaranda Oțeanu – *Deschiderea stagiunii simfonice la Radio*, în *Scânteia*, București, 26.X.1967)